

CESTY ŠTĚSTÍ

„Proč máme vždycky smůlu?“ posteskl si následujícího dne Vejsada u Maxe v kůlně.

„Neřekl bych...“, zamyšleně prohlásil Max.

„Chceš snad tvrdit, že nám včera na zahradě u Svatošů štěstí přálo?“ podivil se Kroupa.

„Daniel měl nepochybně dobrý den,“ řekl Maxmián.

„Jak to myslíš?“ ohradil se Daniel.

„Paní Svatošová ti mohla šlápnout na krk!“ ozřejmil Max chod svých úvah.

Daniel se ušklíbl. Maxovo vysvětlení se mu nezamlouvalo. Záda ho ještě citelně bolela.

„Maskovací oděvy nám ale úspěch nepřinesly,“ mrzutě prohlásil Vejsada.

„Daniel byl zamaskovaný dokonale, jinak by na něj paní Svatošová nešlápla,“ trval na svých odlišných názorech Max.

„Kde se tedy stala chyba?“ zeptal se Vejsada rozpačitě.

„Kdybychom si promysleli způsob pozorování a včas Daniela varovali, mohl ze zahrady zmizet dřív, než se paní Svatošová k angreštům dobelhala.“

„Chybami se člověk učí!“ přidala se na Maxovu stranu Veronika. „Jak budeme postupovat příště?“

„Rozdělíme si úlohy,“ navrhl Max. „Jedna skupina

bude pátrat v prostoru po vrbách, druhá bude z příhodného místa na kopci dalekohledy včas odhalovat hrozící nebezpečí a s předstihem varuje průzkumníky mobillem!“

„Myslíš, že tak unikneme nebezpečí?“ zeptal se Vejsada.

„Přinejmenším nás nic nepřekvapí,“ přikývl Max sebevědomě.

Na dvorku před boudou se ozvaly v odpoledním tichu rychlé kroky. Blížily se ke dveřím. Hovor rázem ustal. Na několik vteřin kůlnu prostoupilo nepříjemné napětí, které se s každým krokem stupňovalo. Ani Maxmilián netušil, kdo se k jeho pracovně blíží.

Prkenné dveře se prudce otevřely. Z večerního šera rázně vstoupil do spoře osvětlené místnůstky Pecha.

„Objevili jsme s Králem poklad!“ vyhrkl. Na důkaz pravdivosti svých slov položil bez otálení před Maxe na stolní desku kovový odznak ve tvaru maltézského kříže.

„Co to je?“ zeptal se Daniel a naklonil se nad stůl.

„Medaile,“ usoudil Max.

„Ale jaká?“ domáhal se odpovědi Pecha. Výraz jeho tváře vybízěl Maxe, aby si prohlédl zašlý odznak důkladněji.

„S hákovým křížem...“ hlesl Maxmilián zaraženě.

„Našli jsme německá vyznamenání z druhé světové války,“ přikyvoval Pecha. „Objevili jsme jich s Králem dneska odpoledne u Vitěšovic plnou zrezavělou krabici.“

„Šťěstí nectí přírodní zákony,“ ušklíbla se Tereza na Maxmiliána. „Pochybuji, že Král se na své úspěšné pátrání u Vitěšovic připravoval důkladněji než ty.“

Max mlčky pokrčil rameny.

„Jakou má váš poklad hodnotu?“ zvědavě se zeptala Kateřina.

„Král ji odhaduje na několik tisíc korun,“ vyzradil chlubitě Pecha.

„Fjúúú!“ pískla si překvapeně Tereza. „Netušila jsem, že válečné medaile na hlavu poražené armády by mohly být tak drahé.“

„Ten neví, co našel,“ pronesla Veronika jedovatě na Královu adresu.

„Král a my velmi dobře víme, co jsme objevili. Jsou to německé válečné kříže, které se udělovaly jako vyznamenání nejstatečnějším bojovníkům,“ řekl Pecha povýšeně. „Na burzách se dají prodat sběratelům za neobyčejně příznivé ceny.“

„Co zamýšlíte dál?“ zeptala se Veronika Pechy.

„Z peněz za medaile si pořídíme detektor kovů a oblast důkladně prozkoumáme. Určitě najdeme další hodnotné nálezy,“ odpověděl Pecha.

„Vrby už nehledáte?“ vyzvídal Max.

„Ne. Nedá se na nich rychle vydělat. Jestli vůbec...“

„Mnoho štěstí, šmelináři,“ řekl Max pohrdlivě a ukazovákem pravé ruky lehce odcvrknul kříž po desce stolu k Pechovi.

„Díky. Štěstěna je na naší straně,“ sebevědomě prohlásil Pecha. Drapl točící se medaili a bez dalších řečí vyšel z kůlny do počínající noční temnoty.

„Je pozdě,“ upozornila Tereza. „Měli bychom jít domů.“

Max mlčky přikývl.

„Příště bude štěstí na naší straně,“ povzbudivě prohlásil Vejsada, aby pozvedl Maxovu skleslou náladu.

„Když se dokonale připravíme, tak určitě,“ souhlasil s ním Max.

Kůlna se vyprázdnila. Zůstala jen Veronika.

„Ještě pochybuješ o přítomnosti německých jednotek u Vitěšovic?“ zeptala se Maxe.

„Medaile nemůžeme považovat za sebemenší důkaz úkrytu válečné kořisti,“ odpověděl Maxmilián.

„Ovšem přihořívá,“ namítla Veronika.

„Velmi nepatrně,“ připustil Max. Nerad by se kvůli německým medailím dostal s Veronikou do zbytečného sporu. Tajemná vrba ho lákala víc.

„Takže se pustíme do pátrání?“ řekla s nadějí v hlase Veronika.

„Ano,“ souhlasil Max. Na list papíru, který ležel před ním na stolní desce, počal sepsovat svůj plán.

Tereza ho chvíli pozorovala, ale pak se z kůlny tiše vytratila. Nechtěla Maxe vyrušovat. Bylo patrné, že Max se rozhodl vycvičit dokonale připravené průzkumné družstvo.

MAXŮV BOJOVÝ ŘÁD

SEZNAM VÝSTROJE:

Předepsaná výstroj pro každého člena výpravy

1. Maskovací oblek
2. Pevné boty
3. Lehký batoh
4. Láhev s čistou vodou (1,5 litru)
5. 2 ks čokoládové tyčinky
6. Balíček rožinek
7. Jedno balení bonbonů s hroznovým cukrem
8. Kapesní nůž (ostrý)
9. Obvaz a náplast
10. Mobilní telefon s nabitou baterií

Průzkumník navigátor

1. Mapa 1: 25 000 v nepromokavém pouzdře
2. Buzola
3. Hodinky s přesným časem
4. Dalekohled
5. Zrcátko

Průzkumník technik

1. Sekera
2. Baterka + 1 ks náhradní baterie
3. Lepicí páska
4. Lékárnička: Obvazy, náplasti, dezinfekční prostředek, borová voda, šátek
5. Svíčka parafínová a sirky

Průzkumník pátrač

1. Sáčky na vzorky
2. 1 ks lupa
3. Blok na poznámky a náčrtky
4. Fotoaparát

**Zásady pohybu po prozkoumávaném území,
zásady pozorování, zásady spojení a signalizace:**

- Průzkumník vždy zná cíl cesty, orientační body a čáry.
- Průzkumník se pohybuje skrytě, nemluví nahlas, včas předává zprávy a přesně plní pokyny velitele průzkumu. Vždy ví, kde se pohybují jeho kolegové a neopouští skupinu bez vědomí velitele. Průzkumník nikdy nesbírá nebezpečné předměty a munici.
- Průzkumník důsledně pozoruje své okolí.
- Průzkumník nepodléhá panice.
- Průzkumník uběhne jeden kilometr za čtyři minuty.
- Průzkumník udělá na jeden záťah sto dřepů a dvacet kliků.
- Průzkumník neskuhrá žízni, i když žízeň má.
- Průzkumník snese bez reptání horko a pracuje dál, i když je zpocený jako myš.

Vyskytne-li se nepředpokládaná situace, průzkumník nezmatkuje a jedná tak, aby jej a jeho druhy neohrožovalo žádné nebezpečí.